

ABRAHAM HANS

EEN ERNSTIGE TOON

Reginald en Paulina keerden van hun tochtje per auto naar de kust terug.

Samen hadden ze in de eenzame duinen aan het Zwin gewandeld. Op een beschutte plaats had Reginald zijn meisje een lange wijf gezoend. Voor de eerste keer had ze hem toegelaten dat hij haar stevige borstjes streefde.

Nu bracht Paulina haar geliefde naar Leerne terug. De avond viel...

«Wanneer zien we elkaar terug?» vroeg Reginald.

«Wanneer? Ik denk, dat ik spoedig naar Engeland weer keer, ik moet het u zeggen.»

«O, Paulina, ge doet me schrikken...»

«Kom, kom, Engeland is zo ver niet. Er vaart een mailboot heen en er komt er een van daar. Regi, de akte over mijn voogdij bepaalt, dat ik ook nu en dan hier moet verblijven. Dat was voor me aanvankelijk een straf. Bij mijn voogd in Engeland is het heel wat prettiger. Maar nu is er iemand anders, die me hier meer bindt dan voorheen.»

«Wie, Paulina?»

«Gij, Regi!»

«O, wat hoor ik u dat graag zeggen!»

«Maar me verloven wil ik nog niet. Laat ons nog wat vrij blijven en mekaar beter leren kennen. Regi, soms voel ik me onbehaaglijk... net of ze bij oom te Nevele iets tegen me zullen ondernemen om me te dwingen hun zin te doen.»

«Wat kunnen ze dan?»

«Wat deed uw vader met u? U verbannen... Welnu, oom en neef

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

zouden het durven me op te sluiten met volle goedkeuring van tante... Dan reken ik op u, Regi. Misschien is mijn vrees ongegrond. In elk geval, vertrouw ik erop dat ge me dan zult helpen. Mijn oom en tante zouden me gaarne aan hun akelige zoon koppelen.»

«Mijn liefste Paulientje, ik beloof dat ge op me kunt rekenen !»

«Ik spreek zonderling aan het einde van onze heerlijke tocht, he ? Nog eens, het kan fantasie zijn van me... Toch acht ik Maarten een valse kerel. En als hij met me trouwen wil, is het voor mijn geld. Ik wil nu nog niet mijn voogd in Engeland verontrusten. Moest ik het hem schrijven, hij zou gauw hier staan. Maar ik meen dat ik dat niet mag doen.»

«Later kunnen ze u tijdelijk beletten om hem te schrijven».

«Daarom reken ik op u. Ik zal wel het middel vinden om u te Leerne te bereiken. En ondernemen oom en tante iets tegen mij, dan kom ik nooit meer bij hen. Nu heb ik mijn hart eens gelucht. Eigenlijk ben ik wat flauw.»

Reginald hoorde haar stem trillen. En nu hij Paulina goed aankeek, zag hij tranen in haar ogen.

't Was of zijn hart schokte. Hij nam Paulina in zijn armen als om haar te bevestigen dat hij haar zou beveiligen...

«Paulina, zoudt ge niet beter bij kennissen gaan logeren», zei hij.

«Neen... ik heb dat recht niet... In schijn toch laten ze me nog vrij...»

«Maar als dat akelig volk op hun kasteeltje te Nevele u ergens weg steekt ?»

«Ik ben geen lijdzaam kindje... Kom, ik moet afwachten wat ze doen, maar wil ze nu geen reden geven, om te beweren, dat ik het akkoord over mijn voogdij schend.»

«Feitelijk is die akte over uw voogdij niet meer geldig... Ge zijt immers achttien jaar geworden.»

«Volgens de akte duurt het toezicht tot aan mijn meerderjarigheid.»

«Dat is waarschijnlijk niet wettig.»

«Ik weet het niet. In elk geval zal ik ze geen voorwendsel bezorgen om mijn voogd in Engeland moeilijkheden aan te doen. Nu rijd ik door.»

Ze gaf Reginald nog een lange zoen.

«Ik heb u zo lief, Paulina,» fluisterde hij.

«Ge zijt een beste jongen.»

Even leunde ze met haar hoofd tegen zijn schouder. Reginald kuste haar nogmaals.

«Dat is op ons verbond van steun en hulp», sprak ze zacht.

«O, alles wil ik voor u doen... lieveling.»

«Ik weet het... We hebben beiden onze zorgen...»

«Och, alles zal wel goed worden...»

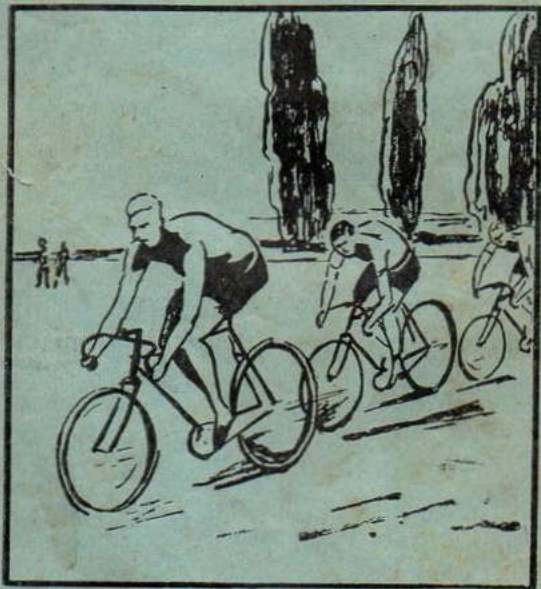
Ze trok zich terug en zei :

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Stap nu uit... 't Is tijd... Ik haal u nog wel eens af voor een ander tochtje.»

De auto reed heen, met voor zich een felle lichtglans tussen de bomen.

Reginald keek de wagen na. Hij was ontroerd. Vandaag was zijn verhouding jegens Paulina veel intiemer geworden.

«O, ja, ik zal over haar waken», zei Reginald... «Akelige toestanden in onze adellijke kringen ! Enge opvattingen, hebzucht, heerszucht.»

Hij ging nu naar het landgoed van zijn oom, die vandaag met zijn vader had gesproken over hem.

Baron de Bontink zat in zijn gezellige kamer.

«Goede avond, Reginald, ge hebt het lang uitgehouden», zei hij minzaam, toen zijn neef binnen kwam.

«We hebben een tocht naar Knokke gemaakt, het was zeer aangenaam.»

«Dat geloof ik... Paulina is een lief meisje, en vrolijk daarbij.»

«Maar oom, ge begrijpt, dat ik zeer nieuwsgierig ben, naar uw bezoek aan papa.»

«Ja. We moeten eens ernstig praten, jongen. Ik ben bij uw ouders geweest en, laat ik u maar dadelijk zeggen, dat het er stormachtig is aan toegegaan. Uw vader verweet me, dat ik u aanmoedigde in het kwaad. En het ging toen over de wielervedstrijd van gisteren ! 't Leek wel of ik u naast Paulina de Baarne in de auto had gezet. Ik werd boos en zei aan uw vader, dat hij middeleeuwse begrippen had. Nu kort en goed... uw vader is van plan u voortaan als een schooljongen te behandelen. Ge zult niet meer op een studentenkamer mogen verblijven te Gent maar elke avond naar huis moeten komen. En al zo meer. Ik antwoordde, dat ik uw peter was, en zulk een achterlijke behandeling niet zou dulden, maar u bij mij wilde houden. Uw papa liep kwaad weg. Maar uw mama vroeg me dan u voorlopig bij mij te laten logeren. Zij verstaat toch meer rede.»

«Reginald, we zullen er niet veel woorden over verspillen. Luister goed... ge kunt bij mij blijven. 't Is best mogelijk, dat uw vader zich dan niets meer van u wil aantrekken. Ik ken zijn koppigheid en heb er al meer tegen gebotst. 't Is bij zulke heren een dwangmiddel een onwillige zoon te temmen door hem op zwart zaad te zetten, dat is door geld te onthouden. Maar dat is geen bezwaar, Reginald, als het zo ver komt, betaal ik uw studies en zorg ik, dat ge verder te Gent kunt verblijven. Ik wil u niet opstoken, jongen. Ik heb de hele dag over die zaak nagedacht. Ge staat nu op een gewichtig punt. Als ik zo spreek, is het omdat ik overtuigd ben, dat ge alleen uw eigen persoonlijkheid zult kunnen ontplooien door thans uw eigen weg te gaan. Dat is geen opstand. Het is bittere noodzakelijkheid. Onderwerping betekent alles

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

laten varen, waar ge naar tracht : u scheiden van de gewone Vlaamse mensen, u persen in de dwangbuis van uw vader, aan Paulina verzaken... En nog zo veel meer, dat ge opgeven moet ! Ge zoudt ongelukkig zijn of geheel karakterloos worden. Doch denk na... Het is niet gemakkelijk. Ik weet, dat ge eerbied hebt voor uw ouders en vurig vrede en goede verstandhouding wenst.»

«En wat liefde, oom.»

«Ja, zeker... Denk na... Ge moet beslissen, niet vanavond, maar één der volgende dagen.»

Ze werden gestoord door bezoek. De meid meldde, dat moeder Lemmink de baron wenste te spreken. Bedremmeld trad de vrouw binnen.

«Och, mijnheer, neem me niet kwalijk, dat ik kom,» zei ze. «Jonker Reginald is hier ook. 't Is over Pieter... O, 't is zo triestig.»

Vrouw Lemmink vertelde wat er die nacht en 's morgens gebeurd was.

«Wil die ezel, met zijn centen, naar die slons lopen !» riep de Bontink boos uit.

«En Pieter is nog niet thuis,» vervolgde de vrouw. «We weten, dat hij op het dorp zijn velo heeft gehaald en hij is toen naar Gent gereden. O, wat heeft hij in zijn hoofd gestoken ? Vader zegt, dat hij niet meer binnen komt, als hij vannacht weg blijft.»

«Och, dat is flauwe praat !» sprak de Bontink. «Maar ik kan begrijpen, dat uw man het beu wordt. Wel, zo een ezel, die Pieter ! Gisteren een overwinningdag. Hij mocht fier zijn en hij toont dan zijn fierheid door naar die slodder te lopen en zijn geld te laten afpakken. Is uw man niet naar de veldwachter geweest ?»

«O, ik wil dat niet, mijnheer. Ieder zou over Pieter babbelen. En het kwam wel zeker in de gazet.»

«'t Is waar ook. Tegen zulke gemene schepsels is niets te doen, dan er weg te blijven. Wel, ik denk, dat Pieter vanavond naar huis terug keert. Ik zal morgenochtend komen zien. Is hij er niet, dan gaan we naar Gent, de jonker en ik. 'k Weet wel, waar die sportmannen samen komen en ik zal er Pieter vinden of toch nieuws over hem vernemen. Maak u niet ongerust.»

Wat bemoedigend vertrok de vrouw.

De volgende dag begaven de Bontink en Reginald zich naar Gent, maar ze troffen Pieter Lemmink niet aan.

Er was 's avonds wrok en treurnis op het hoefje.

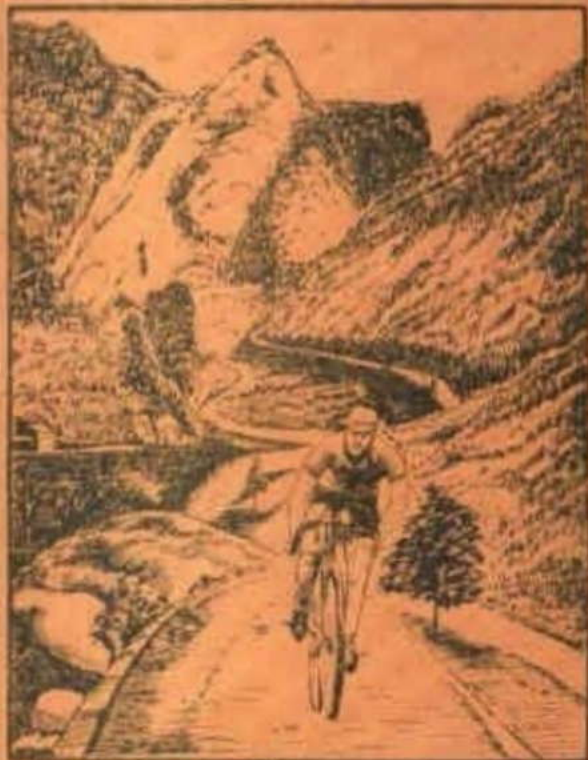
Roos uit de «Vlasbloem» hield zich koest. Ze was niet naar de gendarmen geweest. Vader Lemmink had evenmin een klacht ingediend en beweerde dat hij zich niets meer van zijn zoon aantrok.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM